

Sygn. akt V U 493/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Głowczyński

Protokolant: star. sekr. sądowy Magdalena Teteruk

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2017 r. w Legnicy

sprawy z wniosku G. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o ponowne ustalenie kapitału początkowego i wysokość emerytury

na skutek odwołań G. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia: 28 kwietnia 2017 r. , **znak** (...)

04 maja 2017 r. i 31 sierpnia 2017 r., **znak** (...)

oddala odwołania

SSO Krzysztof Głowczyński

Sygn. akt VU 493/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 kwietnia 2017 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. w związku z wejściem w życie z dniem 01 października 2013 r. przypisów art. 174 ust. 3b ustawy emerytalnej, w brzmieniu ustalonym przepisami ustawy z dnia 21 czerwca 2013 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 960) ponownie ustalił wartość kapitału początkowego wnioskodawczynie G. S. na dzień 01 stycznia 1999 r. Przy ustalaniu kapitału początkowego uwzględnił łącznie 19 lat, 4 miesiące i 7 dni okresów składkowych oraz 1 miesiąc i 7 dni okresów nieskładkowych. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych od 01 stycznia 1989 r. do 31 grudnia 1998 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 107,56%. Podstawę wymiaru kapitału początkowego na kwotę 1.313,19 zł ustalono w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 107,56 % przez kwotę bazową 1.220,89 zł. Ustalony na dzień 01 stycznia 1999 r. kapitał początkowy wnioskodawczynie wyniósł 116.657,53 zł.

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawczynie G. S. zarzuciła naruszenie art. 174 ust. 3b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (w brzmieniu obowiązującym dnia 01 października 2013 r.) poprzez przyjęcie, że po ponownym ustaleniu wartości kapitału początkowego na

dzień 01 stycznia 1999 r. podstawa wymiaru kapitału początkowego wynosi 1.313,19 zł, przy wskaźniku wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego 107,56%, podczas gdy organ rentowy nie załączył do przedmiotowej decyzji sposobu obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego (załącznika do zaskarżonej decyzji). Wskazując na powyższe wnioskodawczyni wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez prawidłowe ponowne ustalenie kapitału początkowego. W uzasadnieniu wnioskodawczyni stwierdziła, że istotne jest, aby mogła sprawdzić jakie zarobki – dochody stanowią podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie, w szczególności czy zostały uwzględnione jej zarobki w (...) s.j.(...) w latach 1989 – 1990, kwotę rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za rok kalendarzowy i stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu wskazał między innymi to, iż decyzją z dnia 04 maja 2017 r. przyznano G. S. prawo do emerytury od 01 kwietnia 2017 r., której podstawę stanowi kwota składek na ubezpieczenia emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zaewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Organ rentowy podał także, że pismem z dnia 28 czerwca 2017 r. poinformował wnioskodawczynię w sprawie przyjętej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu zatrudnienia w V.; z listopada 1989 r. - 26.000 zł, z grudnia 1989 r. - 278.400 zł, stycznia i lutego 1990 r. - po 390.000 zł miesięcznie. Na adres wnioskodawczyni przesłano także obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego. Przy ustalaniu wskaźnika 107,56% z lat 1989 – 1998 przyjęto za okres zatrudnienia w V. s.j. podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, zgodnie z informacją z Wydziału Ubezpieczeń i Składek (k.29 akt KPU). Kwota rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za rok kalendarzowy znajduje się w załączniku do decyzji o ponownym ustaleniu kapitału początkowego z dnia 28 kwietnia 2017 r. Organ rentowy stwierdził, iż kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego i składek na moment wydania decyzji była prawidłowa. Średnie dalsze trwanie życia w decyzji o ponownym ustaleniu kapitału początkowego z dnia 28 kwietnia 2017 r. zostało wyrażone w miesiącach dla osób w wieku 62 lat i wynosi 209 miesięcy (komunikat Prezesa GUS z dnia 25 marca 1999 r. w sprawie tablicy średniego dalszego trwania życia kobiet i mężczyzn; M.P.12.173). Natomiast do obliczenia emerytury przyjęto średnie dalsze trwanie życia wynikające z tablicy trwania życia obowiązującej w dniu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego, które wynosi 233,10 miesięcy, zgodnie z art. 26 ust.1 ustawy emerytalnej.

Decyzją z dnia 04 maja 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 03 kwietnia 2017 r. przyznał G. S. emeryturę od dnia 01 kwietnia 2017 r. Do obliczenia emerytury ustalonej na kwotę 3.665,06 zł przyjęto kwotę składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynoszącą 449.289,29 zł, kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego wynoszącą 405.035,75 zł oraz średnie dalsze trwanie życia 233,10 miesięcy.

W odwołaniu od powyższej decyzji G. S. zarzuciła naruszenie:

1. art. 25 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez przyjęcie, że wysokość emerytury wynosi 3.665,06 zł w sytuacji gdy:

- kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego 405.035,75 zł jest kwestionowana przez wnioskodawczynię; zaskarżona została decyzja z dnia 28 kwietnia 2017 r. o ponownym ustaleniu kapitału początkowego,

- średnie dalsze trwanie życia wynosi 233,10 miesięcy, podczas gdy w decyzji z dnia 28 kwietnia 2017 r. o ponownym ustaleniu kapitału początkowego oraz w decyzji z dnia 31 maja 2001 r. o ustaleniu kapitału początkowego wynosi 209 miesięcy,

- kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości 449.289,29 zł wydaje się być za niska uwzględniając wysokość uzyskiwanych przez wnioskodawczynię dochodów po 01 stycznia 1999 r.

Wskazując na powyższe ubezpieczona wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez „... prawidłowe obliczenie wysokości emerytury”.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wniósł o jego oddalenie, argumentując analogicznie jak w odpowiedzi na odwołanie od decyzji z dnia 28 kwietnia 2017 r.

Decyzją z dnia 31 sierpnia 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 27 lipca 2017 r. ustalił wysokość i podjął wypłatę emerytury od 01 lipca 2017 r. Do obliczenia emerytury ustalonej na kwotę 3.971,55 zł przyjęto kwotę składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynoszącą 485.273,74 zł, kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego wynoszącą 428.977,28 zł oraz średnie dalsze trwanie życia 230,20 miesięcy.

W odwołaniu od powyższej decyzji G. S. zarzuciła naruszenie prawa:

1. art. 25 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez przyjęcie, że wysokość emerytury wynosi 3.971,55 zł w sytuacji gdy:

- kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego 485.273,74 zł jest kwestionowana przez wnioskodawczynię; zaskarżona została decyzja z dnia 28 kwietnia 2017 r. o ponownym ustaleniu kapitału początkowego,

- średnie dalsze trwanie życia wynosi 230,20 miesięcy, podczas gdy w decyzji z dnia 28 kwietnia 2017 r. o ponownym ustaleniu kapitału początkowego oraz w decyzji z dnia 31 maja 2001 r. o ustaleniu kapitału początkowego wynosi 209 miesięcy,

- kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości 485.273,74 zł wydaje się być za niska uwzględniając wysokość uzyskiwanych przez wnioskodawczynię dochodów po 01 stycznia 1999 r.

Wskazując na powyższe ubezpieczona wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez „... prawidłowe obliczenie wysokości emerytury”.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie wskazał, że wnioskodawczyni od 01 kwietnia 2017 r. jest uprawniona do emerytury przyznanej decyzją z dnia 04 maja 2017 r., której wysokość została ustalona zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej, po wcześniejszym ponownym ustaleniu kapitału początkowego decyzją z dnia 28 kwietnia 2017 r. Wypłata emerytury była zawieszona z uwagi na nie rozwiązanie stosunku pracy z pracodawcą na rzecz którego praca była wykonywana bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. Uwzględniając wniosek z dnia 27 lipca 2017 r., w związku z rozwiązaniem stosunku pracy z dniem 27 lipca 2017 r., decyzją z dnia 31 sierpnia 2017 r. ustalił wysokość i podjął wypłatę emerytury od dnia 01 lipca 2017 r. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono:

- kwotę składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji – 485.273,74 zł,

- kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego – 428.977,28 zł,

- średnie dalsze trwanie życia – 230,20 miesięcy.

Ustalona zgodnie z art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynosi 3.971,55 zł.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego przyjęcia do wyliczenia emerytury średniego dalszego trwania życia 230,20 miesięcy, podczas gdy do kapitału początkowego przyjęto 209 miesięcy, organ rentowy powołał przepisy art. 26 ust. 1 i ust. 4 i 5 ustawy emerytalnej. Stwierdził, iż w dacie zgłoszenia wniosku o podjęcie wypłaty emerytury wnioskodawczyni miała ukończone 63 lata. Do ustalenia kwoty emerytury, stosując jako wariant najkorzystniejszy art. 26 ust. 6 ustawy emerytalnej przyjęto tablice trwania życia obowiązujące w dniu, w którym ubezpieczona osiągnęła wiek emerytalny 60 lat i 7 miesięcy (komunikat Prezesa GUS z dnia 26 marca 2014 r.; M.P. z 2014 r., poz. 245) i wynikające z

tych tablic średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku 63 lat, które wynosi 230,20 miesięcy. Średnie dalsze trwanie życia przyjmowane do wyliczenia kapitału początkowego na dzień 01 stycznia 1999 r., w myśl art. 173 ust. 3 ustawy emerytalnej, ustala się zgodnie z art. 26 ust. 3 dla osób w wieku 62 lat, czyli w jednakowej dla wszystkich ubezpieczonych wysokości, wynoszącej 209 miesięcy. Organ rentowy stwierdził także, że dołączone do odwołania zaświadczenie z 10 lipca 2017 r. z wykazanymi wynagrodzeniami za lata 2002 – 2016 wraz z załącznikiem pozostaje bez wpływu na zmianę zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni G. S., ur. (...) podlegała ubezpieczeniu społecznemu z tytułu zatrudnienia w spółce (...) w L. w okresie od 28 listopada 1989 r. do 28 lutego 1990 r., z podstawą wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, wynoszącą:

- za listopad 1989 r. 26.000 zł,
- za grudzień 1989 r. 278.400 zł
- za styczeń i luty 1990 r. po 390.000 zł miesięcznie.

D o w ó d: w aktach kapitału początkowego: potwierdzenie ubezpieczenia, k. 29.

Decyzją z dnia 31 maja 2001 r. organ rentowy ustalił kapitał początkowy wnioskodawczyni na dzień 01 stycznia 1999 r. Przy ustalaniu kapitału początkowego uwzględnił łącznie 19 lat i 4 miesiące okresów składkowych oraz 1 miesiąc okresów nieskładkowych. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych od 01 stycznia 1989 r. do 31 grudnia 1998 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 97,12%. Podstawę wymiaru kapitału początkowego na kwotę 1.185,73 zł ustalono w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 97,12% przez kwotę bazową 1.220,89 zł. Ustalony na dzień 01 stycznia 1999 r. kapitał początkowy wnioskodawczyni wyniósł 109.388,51 zł.

Decyzją z dnia 28 kwietnia 2017 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. w związku z wejściem w życie z dniem 01 października 2013 r. przypisu art. 174 ust. 3b ustawy emerytalnej, w brzmieniu ustalonym przepisami ustawy z dnia 21 czerwca 2013 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Z 2013 r., poz. 960) ponownie ustalił wartość kapitału początkowego wnioskodawczyni G. S. na dzień 01 stycznia 1999 r. Przy ustalaniu kapitału początkowego uwzględnił łącznie 19 lat, 4 miesiące i 7 dni okresów składkowych oraz 1 miesiąc i 7 dni okresów nieskładkowych. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych od 01 stycznia 1989 r. do 31 grudnia 1998 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 107,56%. Jak wynika z załącznika do decyzji z dnia 28 kwietnia 2017 r., do obliczenia stosunku podstawy wymiaru składek oraz kwot, o których mowa w art. 15 ust. 3 ustawy emerytalnej, w roku 1989 i 1990 do przeciętnego wynagrodzenia za te lata przyjęto sumę kwot przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok, odpowiednią do liczby miesięcy, w których wnioskodawczyni podlegała ubezpieczeniu społecznemu na podstawie przepisów prawa polskiego. Przeciętne wynagrodzenie miesięczne w 1989 r. wynosiło 206.758 zł, zaś G. S. w tym roku podlegała ubezpieczeniu społecznemu w miesiącach listopad i grudzień. Stąd do obliczenia stosunku podstawy wymiaru składek w roku 1989 r. do przeciętnego wynagrodzenia za ten rok organ rentowy przyjął sumę kwot przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłoszonego za rok 2009, tj. kwotę 413.516 zł. Udokumentowany za dwa miesiące 1989 r. stosunek podstawy wymiaru składek w kwocie 304.400 zł do przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia także za dwa miesiące 1989 r. w kwocie 413.516 zł wyniósł 73,61%. Analogicznie, wobec podlegania ubezpieczonej ubezpieczeniu społecznemu w 1990 r. przez 6 miesięcy (I, II, IX, X, XI i XII), do obliczenia stosunku podstawy wymiaru składek w udokumentowanej za wskazane wyżej miesiące kwocie 5.319.478 zł, do sumy kwot przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w kwocie 1.029.637 zł, odpowiedniej do liczby miesięcy, w których G. S.

podlegała ubezpieczeniu społecznemu (1.029.637 zł x 6 miesięcy =) 6.177.822 zł, stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za 1990 r. wyniósł (5.319.478 : 6.177.822 zł =) 86,11%.

Podstawę wymiaru kapitału początkowego na kwotę 1.313,19 zł ustalono w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 107,56% przez kwotę bazową 1.220,89 zł. Ustalony na dzień 01 stycznia 1999 r. kapitał początkowy wnioskodawczynie wyniósł 116.657,53 zł.

Decyzją z dnia 04 maja 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 03 kwietnia 2017 r. przyznał G. S. emeryturę od dnia 01 kwietnia 2017 r. Do obliczenia emerytury ustalonej na kwotę 3.665,06 zł przyjęto kwotę składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynoszący 449.289,29 zł, kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego wynoszącą 405.035,75 zł oraz średnie dalsze trwanie życia 233,10 miesięcy.

Decyzją z dnia 31 sierpnia 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 27 lipca 2017 r. ustalił wysokość i podjął wypłatę emerytury od 01 lipca 2017 r. Do obliczenia emerytury ustalonej na kwotę 3.971,55 zł przyjęto kwotę składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynoszącą 485.273,74 zł, kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego wynoszącą 428.977,28 zł oraz średnie dalsze trwanie życia 230,20 miesięcy.

(o k o l i c z n o ś c i n i e s p o r n e)

Sąd zważył, co następuje:

Odwolania nie zasługiwały na uwzględnienie.

Na wstępie należy wskazać, że sąd ubezpieczeń społecznych nie może wykroczyć poza przedmiot postępowania wyznaczony w pierwszym rzędzie przez przedmiot zaskarżonej decyzji, a następnie przez zakres odwołania od niej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 28 października 2014 r., sygn. akt III AUa 241/14; LEX nr 1551942). Poza tym także, w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych sąd ocenia legalność decyzji rentowej według stanu rzeczy w chwili jej wydania (por. wyrok Sąd Najwyższego z dnia 02 sierpnia 2007 r., sygn.. akt III UK 25/07; OSNP 2008/19-20/293).

Stan faktyczny sprawy był w istocie niesporny. W świetle treści odwołań istota sprawy sprowadziła się do dokonania weryfikacji ustaleń przede wszystkim decyzji z dnia 28 kwietnia 2017 r. w przedmiocie ustalenia wartości kapitału początkowego w kontekście poprawności zastosowania przepisu art. 174 ust. 3b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.), w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 21 czerwca 2013 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013 r., poz. 960), a więc ustaleń wysokości przyjętych do ustalenia wartości kapitału początkowego – zgodnie z treścią odwołania:

- zarobków wnioskodawczynie z okresu jej zatrudnienia w V. s.j. w latach 1989 i 1990, stanowiących podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, a także

- kwot rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za dany rok,

- stosunku podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy.

W kontekście natomiast ustaleń decyzji z dnia 04 maja 2017 r. oraz z dnia 31 sierpnia 2017 r. zastrzeżenia ubezpieczonej - na co wskazuje treść jej odwołań - budziły przyjęte w zaskarżonych decyzjach średnie dalsze trwanie życia oraz kwoty:

- składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości odpowiednio: 449.289,29 zł i 485.273,74 zł, które w świetle treści odwołań „... wydają się być za niskie uwzględniając wysokość uzyskiwanych przez wnioskodawczynię dochodów po 01 stycznia 1999 r.”,

- zwaloryzowanego kapitału początkowego w kwocie odpowiednio: 405.035,75 zł i 485.273,74 zł, kwestionowanego w związku z odwołaniem od decyzji z dnia 28 kwietnia 2017 r. o ponownym ustaleniu kapitału początkowego.

Przechodząc do rozważań należy wskazać, że zgodnie z art. 174 ust. 3b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.), w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 21 czerwca 2013 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013 r., poz. 960), jeżeli okres wskazany do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego obejmuje rok kalendarzowy, w którym ubezpieczony pozostawał w ubezpieczeniu społecznym na podstawie przepisów prawa polskiego jedynie przez część miesiący tego roku, do obliczenia stosunku sumy kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w art. 15 ust. 3, w okresie tego roku do przeciętnego wynagrodzenia, przyjmuje się sumę kwot przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za ten rok kalendarzowy odpowiednią do liczby miesięcy pozostawania w ubezpieczeniu. Odnosząc ten stan prawny do ustalonych w sprawie faktów należy wskazać, że okres wskazany do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego obejmuje między innymi lata 1989 i 1990, w których ubezpieczona pozostawała w ubezpieczeniu społecznym na podstawie przepisów prawa polskiego jedynie przez część miesiący (w listopadzie i grudniu 1989 r. oraz styczniu, lutym, wrześniu, październiku, listopadzie i grudniu 1990 r.). Zebrany w sprawie materiał wskazuje na to, że w okresie ubezpieczenia z tytułu zatrudnienia w spółce (...) podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne G. S. wynosiła w listopadzie 1989 r. 26.000 zł, w grudniu 1989 r. 278.400 zł i w miesiącach styczeń oraz luty 1990 r. kwoty po 390.000 zł miesięcznie. Prawidłowo także stosując normę art. 174 ust. 3 b ustawy emerytalnej, z uwzględnieniem wskazanych wyżej kwot, organ rentowy ustalił za lata 1989 i 1990 zarobki stanowiące podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne jak i stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia, ustalone właściwie na poziomie 73,61% za 1989 r. i 86,11% za 1990 r. W tym miejscu należy uzupełniająco wskazać, iż do obliczenia szczególnie budzącego wątpliwość ubezpieczonej za lata 1989 i 1990 stosunku podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za te lata przyjęto prawidłowe kwoty przeciętnych za te lata wynagrodzeń, wynoszące odpowiednio 206.758 zł i 1.029.637 zł. Zgodnie bowiem z obwieszczeniem Prezesa GUS z dnia 25 maja 1990 r. w sprawie przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia pracowników w gospodarce uspołecznionej w latach 1959 – 1989 oraz kolejnych kwartałach 1989 r. (M.P. Nr 21, poz. 171) przeciętne miesięczne wynagrodzenie pracowników w gospodarce uspołecznionej w 1989 r. wyniosło 206.758 zł. Na podstawie zaś obwieszczenia Prezesa GUS z dnia 08 lutego 1991 r. w sprawie przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia pracowników w gospodarce uspołecznionej w 1990 r. i w IV kwartale 1990 r. oraz przewidywanego przeciętnego wynagrodzenia w I kwartale 1991 r., przeciętne miesięczne wynagrodzenie pracowników w gospodarce uspołecznionej w 1990 r. wyniosło 1.029.637 zł.

W świetle powyższych rozważań ustalenia kwestionowanej decyzji z dnia 28 kwietnia 2017 r. są zgodne ze stanowiącym podstawę ustaleń tej decyzji przepisem art. 174 ust. 3b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 21 czerwca 2013 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uzupełnieniu należy wskazać, iż wartość kapitału początkowego G. S. organ rentowy ustalił decyzją z dnia 31 maja 2001 r., przez nią niezaskarżoną. Zasadnicze zatem ustalenia tej prawomocnej decyzji musiały stanowić podstawę decyzji z dnia 28 kwietnia 2017 r., z uwzględnieniem wskazanej wyżej regulacji z art. 174 ust. 3b ustawy emerytalnej, tym bardziej, że do chwili jej wydania wnioskodawczyni nie przedłożyła jakichkolwiek dowodów. Decyzję tę organ rentowy wydał zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 21 czerwca 2013 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przy obliczaniu w związku z wnioskiem ubezpieczonej z dnia 03 kwietnia 2017 r. decyzją z dnia 04 maja 2017 r. emerytury na zasadach określonych w art. 26 ustawy emerytalnej.

Wbrew zatem pozbawionym uzasadnionych podstaw zarzutom odwołania, wydając decyzję z dnia 28 kwietnia 2017 r. organ rentowy nie naruszył przepisu art. 174 ust. 3b ustawy o emeryturach i rentach z FUS i przez to odwołanie od decyzji nie zasługuje na uwzględnienie.

W kwestii przyjęcia w ustaleniach decyzji z dnia 04 maja 2017 r. średniego dalszego trwania życia wynoszącego 233,10 miesięcy (decyzja z 04 maja 2017 r.) oraz 230,20 miesięcy (decyzja z 31 sierpnia 2017 r.), wobec 209 miesięcy wskazanych w decyzji o ponownym ustaleniu kapitału początkowego z dnia 28 kwietnia 2017 r., należy przede wszystkim podzielić uzasadnione stanowisko organu rentowego, który w odpowiedzi na odwołanie od decyzji z dnia 31 sierpnia 2017 r. prawidłowo wskazał, że średnie dalsze trwanie życia przyjmowane do wyliczenia kapitału początkowego na dzień 01 stycznia 1999 r. w myśl art. 173 ust. 3 ustawy emerytalnej ustala się zgodnie z art. 26 ust. 3 dla osób w wieku 62 lat, czyli w jednakowej dla wszystkich ubezpieczonych wysokości wynoszącej 209 miesięcy. Z kolei do obliczenia zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej emerytury uwzględnia się średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego (art. 26 ust. 1) a jeżeli jest to korzystniejsze dla ubezpieczonego, do ustalenia emerytury zgodnie z art. 26 ust. 1 stosuje się tablice trwania życia obowiązujące w dniu, w którym ubezpieczony osiągnął wiek emerytalny, o którym mowa – w wypadku kobiet - w art. 24 ust. 1 (art. 26 ust. 6). W realiach rozpoznanej sprawy G. S. wiek emerytalny 60 lat i 7 miesięcy, o którym mowa w art. 24 ust. 1 pkt 8 ustawy emerytalnej osiągnęła w dniu (...)zaś na emeryturę przeszła po rozwiązaniu stosunku pracy w dniu 27 lipca 2017 r. stosunku pracy, mając ukończone 63 lata. Ostatecznie decyzją z dnia 31 sierpnia 2017 r. do ustalenia kwoty emerytury, stosując jako wariant korzystniejszy art. 26 ust. 6 ustawy o emeryturach i rentach z FUS organ rentowy przyjął tablice życia obowiązujące w dniu, w którym wnioskodawczyni osiągnęła wiek emerytalny 60 lat i 7 miesięcy, określone Komunikatem Prezesa GUS z dnia 26 marca 2014 r. (M.P. z 2014 r., poz. 245) i wynikające z nich średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku 63 lat, wynoszące 230,20 miesięcy.

Zatem odwołania od decyzji w przedmiocie ustalenia wysokości przyznanej emerytury, w zakresie ustalenia innego niż określony w decyzjach o ustaleniu wartości kapitału początkowego średniego dalszego trwania życia są pozbawione uzasadnionych podstaw.

Także bezzasadne są pozostałe zarzuty podniesione w odwołaniach od decyzji z dnia 04 maja 2017 r. i z dnia 31 sierpnia 2017 r. Jedynym wskazanym w nich na uzasadnienie zarzutu dotyczącego przyjętego w tych decyzjach zwaloryzowanego kapitału początkowego argumentem jest fakt jego zakwestionowania poprzez zaskarżenie decyzji z dnia 28 kwietnia 2017 r. o ponownym ustaleniu kapitału początkowego. Jak jednak wynika z powyższych rozważań, odwołanie od wskazanej decyzji jest z przyczyn wyżej omówionych nieuzasadnione. Także wskazujący na różnice ustaleń decyzji o ustaleniu kapitału początkowego i ustaleniu prawa oraz wysokości emerytury zarzut w zakresie przyjętego w nich różnego średniego dalszego trwania życia okazały się nieuzasadnione. Z kolei jedyną podstawą zarzutu w zakresie kwoty zewidencjonowanych składek na koncie z uwzględnieniem waloryzacji stanowi subiektywne przekonanie wnioskodawczyni, że przyjęte ze wskazanego tytułu kwoty są w odniesieniu do wysokości uzyskiwanych przez G. S. po 01 stycznia 1999 r. dochodów za niskie. Przekonanie to, nie poparte wiarygodnymi dowodami nie uzasadnia wniosków odwołań. W tym zakresie należy wskazać, że zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, Zakład zapewnia rzetelność i kompletność informacji gromadzonych na kontach ubezpieczonych i na kontach płatników składek w sposób uregulowany tą ustawą. Informacje zawarte na koncie ubezpieczonego i na koncie płatnika składek prowadzonych w formie elektronicznej, które przekazane zostały w postaci dokumentu pisemnego albo elektronicznego, są środkiem dowodowym w postępowaniu administracyjnym i sądowym z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 34 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych). Podstawę danych stanowiących podstawę ustalenia wysokości emerytury wnioskodawczyni, szczególnie w zakresie uwzględnionych w zaskarżonych decyzjach kwot składek zewidencjonowanych na jej koncie z uwzględnieniem waloryzacji oraz kwot zwaloryzowanego kapitału początkowego stanowiły dane zgromadzone na koncie G. S.. Według stanu na dzień wydania zaskarżonych decyzji wnioskodawczyni nie wykazała by dane te były nierzetelne. Aktualnie zaś, zgodnie z wyrażoną na wstępie niniejszych rozważań regułą, zgodnie z którą sąd ocenia legalność decyzji rentowej według stanu rzeczy w chwili jej wydania, nie jest możliwe podejmowanie prób zmierzających do podważenia ustaleń decyzji we wskazanym wyżej zakresie.

Dodatkowo należy wskazać, że zgodnie z art. 50 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, poczynając od 2006 r., w terminie do dnia 31 sierpnia każdego roku, Zakład jest zobowiązany przesłać ubezpieczonemu urodzonemu po dniu 31 grudnia 1948 r. informację o zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego składkach ogółem, o których mowa w art. 40 ust. 1, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku. Informacja ta zgodnie z ust. 1a wskazanego przepisu powinna podawać między innymi wysokość zwaloryzowanego kapitału początkowego według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku, kwot składek na ubezpieczenie emerytalne. Dodatkowo, zgodnie z art. 50 ust. 2e ustawy systemowej, jeżeli po otrzymaniu informacji o stanie konta ubezpieczony niebędący płatnikiem składek stwierdzi, że na jego koncie nie zostały zewidencjonowane wszystkie należne składki na ubezpieczenie emerytalne lub zostały zewidencjonowane w niewłaściwej wysokości, powinien zgłosić do płatnika tych składek, na piśmie lub do protokołu, wniosek o sprostowanie danych przekazanych do Zakładu w dokumentach związanych z ubezpieczeniami. Ostatecznie w razie niepowodzenia we wskazanym zakresie, zgodnie z art. 50 ust. 2h ubezpieczony ma możliwość złożenia w jednostce organizacyjnej ZUS wniosku o przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego, przedkładając jednocześnie dokumenty potwierdzające wysokość podstawy wymiaru składek. Powyższe wskazuje na to, że ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych przewiduje odrębny tryb postępowania mającego na celu wyjaśnienie wątpliwości związanych z wysokością kwot składek zewidencjonowanych na koncie oraz kwot zwaloryzowanego kapitału początkowego. Analiza art. 50 ust. 2m oraz art. 83 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych pozwala stwierdzić, że postępowanie wyjaśniające toczące się przed Zakładem winno zostać zakończone decyzją (por. postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z siedzibą w Poznaniu z dnia 10 listopada 2011 r., sygn.. akt II SA/Po 939/11; LEGALIS numer 429168). Nie jest zatem możliwe, bez uprzedniego wyczerpania wskazanego wyżej trybu postępowania, w odwołaniu od decyzji w przedmiocie ustalenia wysokości emerytury, szczególnie w oparciu o subiektywne przekonanie odwołującej się weryfikowanie ustaleń w zakresie uwzględnionych kwot składek i zwaloryzowanego kapitału początkowego.

Odnosząc się do argumentu wskazującego na to, że od 2002 r. do lipca 2017 r. wnioskodawczyni pobierała wynagrodzenie stanowiące około 318% przeciętnego wynagrodzenia. W uzupełnieniu, w tym zakresie należałoby zauważyć, iż na podstawie art. 19 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych roczna podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe pracowników w danym troku kalendarzowym nie może być wyższa od kwoty odpowiadającej trzydziestokrotności prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej na dany rok kalendarzowy. Poza tym, zgodnie z art. 19 ust. 3 ustawy, do osiągnięcia wskazanej wyżej kwoty składki na wskazane ubezpieczenia oblicza się i przekazuje do Zakładu od podstawy ustalonej zgodnie z art. 18 a od nadwyżki ponad tę kwotę nie pobiera się składek. Płatnik składek jest zobowiązany zaprzestać obliczać i przekazywać składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe po przekroczeniu przez ubezpieczonego kwoty rocznej podstawy wymiaru składek, o której mowa w ust. 1 (art. 19 ust. 5 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych).

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd nie uwzględnił wniosku o opinię. Należy przy tym podkreślić, że do chwili wydania zaskarżonych decyzji wnioskodawczyni nie przedłożyła żadnych nowych dowodów, które miałyby istotny wpływ na wysokość ustalonych tymi decyzjami kapitału początkowego i emerytury. Nie jest zatem na etapie przedmiotowego postępowania możliwe, na co wskazują powyższe rozważania dokonywanie ustaleń w zakresie wysokości wynagrodzeń, tym bardziej, że na tę okoliczność poza wnioskiem o opinię nie przedłożyła jakichkolwiek dowodów.

W świetle zebranego w sprawie materiału oraz powyższych rozważań pozbawione uzasadnionych podstaw odwołania jako nieuzasadnione należało na podstawie art. 477¹⁴ par. 1 k.p.c. oddalić.